

POGLED PO SVETU

LJUBLJANA — Salezijanski zavod na Rakovniku. — Božični prazniki so bili v zavodu povse veseli. Marsikak deček, ki je začetkoma božičnih počitnic želel iti domov, se je kasneje izrazil, da ko bi bil prej vedel, da bo tako prijetno v zavodu, ne bi bil gotovo želel domov. — Kako lep je bil sveti večer! Kako se je srce radovalo ter se topilo v nebroj najlepših in najnežnejših misli, ko smo se opolnoči zbrali v lepo razsvetljenem svetišču Marije Pomocnice. Svetišče je bilo napolnjeno pobožnega ljudstva — gorečih sotrudnic, ki so prišle tudi oddaleč, da bi imele priložnost, pristopiti opolnoči k sv. obhajilu. Med prvo sv. mašo, ki je bila slovesna, je nastopal domači pevski zbor. Pri drugih dveh sv. mašah si pa čul lahnozveneče melodije slovenskih božičnih pesmi. Pele so sotrudnice.

A tudi *cesarski* voz je o praznikih prihajal na Rakovnik bolj obložen ko drugokrat. O kolikerim se je veselja radovalo srce, videč prinašati tako lepe ovitke, zabojčke, škatlje in kdosisna česa še. „Gospod, ali je kaj zame?“ — „Gospod, čegavo je?“ — „Gospod, gospod“.... Nestrpno je vsak čakal, da se naznani, kdo je presrečni, kateremu je *cesarski* voz pripeljal kaj priboljška za praznike. Seve, da se je prvi, ki je bil poklican, vrtil toliko časa okrog došlih zabojčkov, da se mu je posrečilo odkriti imena vseh drugih, katerim je potem naznanil veselo novico.

Pri zabavnih tomboli, na praznik sv. Štefana, je tudi vladalo največje veselje in zadovolje.

A središče vseh božičnih zabav je imela biti običajna „Božičnica“, katere se vsak otrok po zavodih sila veseli. Tudi našim malim je božičnica rojila po glavi že dolgo časa..... Po dolgem čakanju je vendar prišla.

Na praznik sv. Treh kraljev smo se zbrali v slavnostni dvorani pri lepo okinčanem, visokem božičnem drevesu. Marsikdo je poželjivo motril obloženo drevo... Ne bi se motil, če trdim, da bi kdo najraje kar koj dobil svoj delež... A treba je bilo čakati dobro pol drugo uro pred razdelitvijo darov. Zakaj pa?

Na gledališkem predodru se prikaže z nasmehom na ustnah sobrat duhovnik ter naznani spored božičnice.

„Kakor druga leta“ — je pričel — „smo se zbrali tudi letos, da obdarimo naše dečka z darovi, katere

so naše marljive in požrtvovalne gospe in gospodične nabrale za božičnico. Veseli nas pa še posebno današnji sestanek, ker ga je s svojo navzočnostjo počastil slavni odbor za zgradbo zavetišča.“ Kar nehote so se mali dečki obrnili nazaj, da vidijo dotične gospe, in kot da so vse razumeli, pozdravijo z živijo-klicem in gromovitim ploskanjem velečastite gospe kanonike, kakor druge duhovnike, ki si gotovo niso kaj takega pričakovali. Lep pričetek, sem si mislil, gotovo bo tudi konec zadovoljiv.

„Hvaležnost tem osebam mora dičiti vaša srca, dragi dečki, ker po njih delovanju zamorete imeti v zavodu toliko udobnosti, katerih bi inace ne mogli imeti. A svojo hvaležnost moramo skazati tudi drugemu odličnemu gospodu, ki nas je danes razveselil na poseben način. Glejte, dečki, bogato okrašeno drevo, ozrite se na stene: te zastave, te dične grbe avstrijskih dežel nam je podaril gospod dr. Josip Starč, kateri se sedaj z nami veseli. Tudi njemu veljaj poseben pozdrav, in živijo-klic naj mu izrazi našo hvaležnost.“ In spet je zašumelo in šestinosemdeset dečkov je ploskalo blagemu gospodu.

Nato je govornik omenil o redu zabave. Najprej se ima uprizoriti igrokaz „*Najdenček*“, sledi mu solo-spev „*Pastirček*“, na kar se uprizori smešna igra „*Peklenski stroj*“, zaključí pa sestanek pevska točka „*Kaj vse zna, Jurče ta*“.

Po presledku štirih let smo spet zagledali stari oder, ki je po svojih — kdozna kje se zdaj že nahajajočih — igravcih žel mnogo pohvale. Sedaj so nastopile nove moči. Kakor sem pozneje zvedel, se je med gledavci vsakdo še precej dobro zabaval. Na izrecno željo in neprenehano ploskanje, se je točka „*Kaj vse zna, Jurče ta*“ dvakrat ponavljala.

A jedva je zastor zakril poredne nagajivčke, si že čul imena dečkov, katerim je bila namenjena božičnica. Kmalu so bili vsi zadovoljni, veseleč se vsevrstnih sladkarij in jestvin, ki jih je vsakdo imel v rokah. Ljudstvo se je razšlo, gojenci so pa stali poleg drevesa, veselo delujoč z zobmi in prepevajoč božične pesmi....

Praznik Marije Brezmadežne v salezijanskem zavodu v Turinu. — Gotovo povsod, kjer so sinovi častitljivega Jan. Boska, obhaja se slovesno, ko-